

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. No volia començar per aquí, però ho faré, perquè no m'agradaria que quedés més en l'ambient un dubte que hi podria haver després de la intervenció que s'ha fet, i és afirmar en nom del Grup Socialistes -Ciutadans pel Canvi que quan el conseller en cap –futur conseller primer de la Generalitat– parla en nom del Govern ens representa totalment i absolutament.

Jo, pel que voldria començar era per felicitar el president per la seva intervenció d'ahir, que molt probablement, no només per l'extensió sinó sobretot pel contingut, desborda àmpliament el que era el plantejament tradicional dels «llistins» telefònics dels debats d'orientació política general. Jo crec que ahir el president va contribuir a dibuixar el projecte polític del catalanisme per als anys a venir. I he de dir que, a diferència d'altres intervinents en el debat, a mi no m'ha decebut cap de les intervencions; de fet, me les esperava totes i en els termes en què s'han produït.

Però potser fora d'aquesta cambra sí que necessiten algun aclariment ulterior. I és que s'ha d'entendre la decepció dels que volien heretar, desconexent que en democràcia governs i presidències no s'hereten, es guanyen. Perquè—i no és un caprici, no és una cosa que s'hagi fet en favor d'Esquerra Republicana de Catalunya, però, en fi—, la Generalitat no és una institució monàrquica, precisament. Per tant, s'ha d'entendre la decepció, i a voltes l'agror amb què aquesta decepció es manifesta. També s'ha d'entendre, encara que costi molt, que els que han governat vint-i-tres anys, deixant un munt de problemes per resoldre, exigeixin al nou Govern que els hagi resolt tots en el termini d'un any; costa, però s'ha d'entendre. També s'ha d'entendre quan es diu: «Oh!, depèn de com, millor que ens quedem com estem!» Els que ens han deixat com estem, en termes d'autogovern i Estatut, en vint-i-tres anys, és lògic que considerin que un any més, quatre anys més, tant se val... També és més difícil d'entendre el seu escepticisme, sobre la possibilitat d'arribar a acords amb el Partit Popular, perquè en vuit anys d'experiència, doncs, ells mateixos podien proporcionar algun element que acostés posicions o que ens permetés arribar a aquests acords. Per cert, i dit sigui en to incidental, uns pactes que per no arreglar no van arreglar ni les plaques de matrícula. La consellera Tura, en una visita a Madrid n'ha tingut prou per desbloquejar el tema, i espero que ben aviat es concreti la solució. Tampoc ha d'estranyar que avui alguns portaveus siguin especialment exigents en temes de finançament. És lògic. L'any 2001 pensaven que ho havien arreglat tot i resulta que, vés per on, no és així. Per tant, avui més exigents que mai. I probablement, algunes falses apel·lacions al sobiranisme tenen més a veure amb vint-i-tres anys de frustracions i impotències que amb projectes polítics reals.

Però si deia que la intervenció del president contribueix a definir el catalanisme del segle XXI, nosaltres volem subratllar els elements que ens semblen més nodals d'aquesta concepció. És veritat que nosaltres estem a favor d'un patriotisme de drets i responsabilitats compartides, d'afirmació de la identitat nacional catalana,

però també de la seva vocació de societat oberta; de voluntat de codecidir a Espanya –tant de bo, tant de bo, que no és fàcil– i de participar plenament a Europa. Més Catalunya, Espanya plural, més Europa. Jo crec que això concita una àmplia majoria. Després ens haurem de posar d'acord si plural també té plurinacional, no s'espantin. Per nosaltres, sí.

Plurinacional, pluricultural i plurilingüística. Per tant, més autogovern, millor govern? Què dimonis! Bon govern, això és el que volem. I per això vam fer un balanç, jo crec, acurat i respectuós de vint-i-tres anys de gestió, ens vam presentar a les eleccions i, per segon cop, vam ser la força política més votada.

Proximitat, sensibilitat i transparència. Eren expressions, conceptes que farcién el discurs, la intervenció del molt honorable senyor President. Però si s'hagués de triar una paraula, una de sola, per resumir el que va dir, s'hauria de triar la paraula «ambició». Hi coincidim, també, en aquesta paraula. Perquè un país sense ambició es mor o, en el millor dels casos, s'adorm. I Catalunya no pot adormir-se, avui menys que mai! Si ho volen –i segur que això fins i tot concita a una adhesió més àmplia–, les nacions sense Estat propi –i nosaltres som una nació amb un estat compartit– encara s'han d'adormir o es poden adormir menys que les altres!

El discurs d'ahir del President desperta una ambició de país..., crida, millor dit, a despertar aquesta ambició, i nosaltres volem contribuir-hi des de la nostra perspectiva, en primer lloc donant suport al Govern, que vostès poden dir: «És la seva obligació.» És la nostra vocació, i més poguéssim fer, més faríem, però és una ambició nacional, sí, de més autogovern, de transformació federal d'Espanya, però també d'integració i civisme, de sentiment de pertinença compartit. Entre tots, no només..., perquè n'hi han alguns que han arribat més recentment; entre tots. I una comunitat com la nostra, que comprova, després de vint-i-cinc anys, que les eleccions que enregistren un nivell de participació més baix són precisament les eleccions al Parlament de Catalunya, alguna reflexió sobre aquest sentiment compartit, la seva fortalesa i el seu vigor hauria de fer. Tota la societat, totes les forces polítiques, i el Govern, lògicament, també, i potser en primer lloc.

Ambició també econòmica, volem més potència econòmica. Les polítiques, si no hi ha potència econòmica, no se sustenten. És la garantia del progrés. Voluntat de presència en sectors de futur, d'alt valor afegit, com es diu aquí moltes vegades; incorporant plenament, en tots els àmbits i en tots els territoris, les tecnologies de la informació i de la comunicació; desenvolupant una política industrial activa, que tots reconeixem que és complexa, o millor dit, que és més fàcil de formular en una frase que concretar-la en accions i que aquestes accions portin resultats; i de foment de l'ocupació, i d'una capacitat emprenedora, que als catalans se'ns suposa, que moltes vegades hem demostrat, però que sens dubte som capaços d'ampliar si ens ho proposem.

Una ambició europea, amb una Catalunya plenament inserida a Europa, amb veu a la Unió, que reconixerà institucionalment, més aviat del que pensem, la nostra llengua. I, per cert, a impuls de partits que donen suport al Govern i a impuls d'una

cosa que sens dubte algú podrà dir que s'havia d'haver fet abans, i molt abans..., d'un determinat Govern d'Espanya, que per primera vegada ha anat a Brussel·les plantejant el que per nosaltres és de justícia, i no avui, sinó de sempre, però que en tot cas es planteja ara, es planteja per qui es planteja i en un context polític i de majories polítiques que és el que és.

Una ambició també territorial, per primer cop plantejada des del protagonisme dels territoris en la definició d'un projecte global de país. Una ambició ambiental. És una mica, ni que sigui visualment, els consellers... Amb una cosa que alguns hem de reconèixer que potser no hem arribat els primers a entendre i a practicar, però és veritat que en el segle XXI no hi ha política pública ben dissenyada que no parteixi d'una consideració prèvia dels criteris de sostenibilitat. I, per últim –*last, but not least*, i venint del Grup Socialista, no deixa de ser lògic que sigui així–, una ambició social. Nosaltres volem que a Catalunya creixin les oportunitats i que aquestes oportunitats siguin distribuïdes de forma més equitativa.

Senyor president, senyor conseller en cap, o, més ben dit, futur conseller primer de la Generalitat..., perquè és cert, aquesta figura, per a alguns, deu ser anòma, i és veritat. Quan es va fer l'Estatut hi havia partits que plantejaven que es contemplés aquesta figura i partits que no ho veien necessari. Ara, és lògic que avui, en defensar-ne la figura, tenen una mica més de legitimitat els que la defensaven llavors que no pas els que van descobrir-ne la potencialitat després. Fins i tot és veritat que probablement els que la van descobrir després no li van aplicar el nom més adequat a la tradició històrica, però això, en fi, els historiadors encara es barallen sobre la qüestió i, per tant, no farem massa esment d'aquest tema.

I és veritat que el conseller primer ha de coordinar el Govern. Per tant, abans es deia: «Vostè, que coordina el Govern...» No. El que coordina el Govern –i nosaltres..., no els diré allò de per bé o per mal, perquè nosaltres creiem que és per a bé– és el conseller primer.

Compartim el diagnòstic que se'ns ha fet, el plantejament general, les propostes concretes. I amb això que diré ara no els vull treure mèrit: no fan més que concretar prioritzar, «calendaritzar» –si és que es pot dir– el contingut d'un acord signat el 14 de desembre del 2003, encara no fa un any, per Joan Saura, Josep-Lluís Carod-Rovira i l'avui president de la Generalitat, en nom, respectivament, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i els Socialistes i els Ciutadans pel Canvi.

Quins eren els objectius que van fer possible aquell acord? Llibertat personal i nacional, progrés econòmic, justícia social i seguretat. Els set milions, que no són eslògans, ja ens agradaria, que només fos un eslògan; no, no, és una realitat que requereix no eslògans i no tanques amb números –si us plau, si ens ho podem estalviar–, tanques que posin que som set milions. I estalviem-nos les tanques, però fem les polítiques públiques pensades per a aquests set milions. Probablement, si ho fem així no tindrem la constatació que aquest sentiment de

pertinença nacional no està homogèniament repartit, com una nació normal voldria.

Un programa econòmic, però també de compromís cívic i també de compromís social. Nosaltres volem que es redueixin –i sabem que és difícil– les desigualtats socials i els desequilibris territorials. Desigualtats socials..., que n'hi han, i moltes. I no seria la primera societat que constatés amb preocupació que el seu creixement col·lectiu conviu amb un creixement de les desigualtats i amb el sorgiment de fenòmens d'exclusió social profunds. I hi ha societats que no ho volen veure, o no ho saben veure. I, per tant, són fenòmens que coexisteixen i acaben arruïnant no sols la cohesió sinó, a vegades, també la convivència. No voldríem que fos el cas. La referència al compromís cívic no té res de teòrica. No és només per fer premis que porten el nom d'insignes socialistes com Manel Serra i Moret. No. Civisme, convivència, patriotisme compartit, capacitat d'acollida, consciència sobre les injustícies i les desigualtats que es produeixen a casa nostra, però també arreu del món. Això és per a nosaltres el compromís cívic. Que és evident, no es pot produir des del Govern..., no dic ja només des del Govern, no: des del Govern. O és la societat la que reacciona i vibra i es belluga al voltant d'aquests compromisos, o aquests no reeixiran.

I la nostra societat, des d'aquest punt de vista, presenta signes molt esperançadors. La mobilització juvenil per un altre món, per un altre model de globalització, l'espero que molts joves de Catalunya estan donant a la construcció nacional del nostre país, són evidències que aquesta consciència cívica no sols no és morta, sinó probablement més viva avui que en altres moments de la nostra història. Voldríem, president, aprofitar la intervenció del nostre Grup Parlamentari per marcar alguns accents, demanar alguna precisió i assenyalar també alguna preocupació. Lògicament, el nostre Grup comparteix una preocupació sobre la insuficiència del finançament sanitari. Estarem amatents a les alternatives que ens pugui suggerir el grup de treball creat pel Govern, conscients com som del problema, de l'objectiu de millora de la qualitat del sistema, però, president i conseller primer, suficiència financera i qualitat han de ser compatibles amb un principi per nosaltres imprescindible: el principi d'equitat. L'esforç per sufragar el sistema, l'hem de fer entre tots, però amb la consciència que ni tots necessitem el mateix, ni tots podem pagar el mateix.

També des del punt de vista de la salut, com ha observat en diverses ocasions la consellera Geli, es constaten desigualtats en funció de la classe social –que encara n'hi han–, del territori, de l'edat, del gènere. I tota política progressista que vulgui merèixer aquest nom ha d'impulsar decididament la igualtat en tots els terrenys, també en aquest, el de l'atenció sanitària. Per cert que ahir el president, quan parlava de salut, es va referir a un fenomen, a un factor que no sempre tenim en compte, i és que crea riquesa, que representa el 5 per cent del PIB, si no ho vaig apuntar malament. Doncs bé, podríem parlar també de la incidència positiva sobre la creació de llocs de treball en els serveis de proximitat, d'assistència a les persones dependents, perquè la inversió social és doblement generadora de riquesa, com també ha recordat en alguna ocasió la consellera Simó.

Aquest criteri ha d'informar també la nova Llei de serveis socials, una llei que ha d'establir serveis i prestacions com a drets universals i esdevenir el quart pilar de la nostra societat del benestar. I, per cert, i reprenent l'Acord del Tinell tan citat, aquesta Llei haurà de traspasar als ajuntaments les oficines de serveis socials, els casals d'avis, els serveis comunitaris i d'acció cívica, les oficines de benestar social i les dependències que avui gestiona la Generalitat, amb el finançament adequat. La societat de benestar que volem demana una política de família vigorosa. Jo crec que l'accent social del discurs produït ahir i les precisions que avui n'ha fet el conseller primer mostren fins a quin punt la política de família ocupa el centre de les preocupacions del Govern. Però nosaltres voldríem referir-nos a tres categories concretes de famílies, famílies en situacions que requereixen actuacions i polítiques públiques molt específiques. No per ordre, però jo crec que totes tres tenen una especificitat que justifica sobrerament que les esmentem.

La necessitat de suport a les famílies joves, i especialment a les que tenen criatures. Afortunadament, ahir ens deia el president que el vell mite sobre l'estancament demogràfic propi va caient. Ara, els mites, ja ho saben, responen a realitats antigues que poden tornar-se a reproduir en qualsevol moment, i, per tant, o hi ha una acció decidida perquè els joves que han fet aquesta opció no pensin al cap de poc que es van equivocar, o que hagin de planificar la maternitat i la paternitat com si fos una compra a terminis a El Corte Inglés... El Govern ha de pensar les seves polítiques en matèria d'habitatge, en matèria de serveis socials, en matèria d'assistència domiciliària, també en funció d'aquesta tipologia familiar, que, afortunadament, té ja avui un gruix significatiu i creixent.

Una segona tipologia de família que ens preocupa per altres motius, però, socialment, probablement la més vulnerable: les famílies amb precària situació econòmica, famílies monoparentals en què el cap o la cap de la família està en atur, o aturats de més de quaranta-cinc anys que tenen al seu càrrec una família, o fins i tot fenòmens d'exclusió o marginació social que no ens podem resignar que sols trobin en Càritas la resposta a una situació que és el conjunt de la societat que ha d'assumir i afrontar.

I, en tercer lloc, les famílies amb membres dependents a càrrec. Necessitem aquesta política integral de família com l'està plantejant el Govern i tenint present que aquestes polítiques han de parar especial atenció a les persones amb discapacitat, que no sols requereixen serveis adaptats a les seves necessitats, sinó que necessiten serveis que potenciïn la seva autonomia personal, que és un dret de les persones, encara que es vegi terriblement mutilat per dificultats de salut o derivades d'accidents.

President, compartim la consideració prioritària de l'educació –ho dèiem ja en l'Acord del Tinell que s'ha tingut l'amabilitat de llegir–, i encoratgem la consellera Cid a prosseguir en l'esforç. Dos mil dos-cents professors, benvinguts; però no n'hi ha prou. Siguem conscients que caldrà incrementar aquest esforç en futurs exercicis si no volem que la incúria del passat condicioni de forma irreversible el

futur. I no parlem sols de barracots, que ho eren abans i ho són ara, per desgràcia. Parlem també de molts grups classe en què el nombre d'alumnes està per sobre del nombre màxim que marca la llei, que ja la mateixa llei plantejava que hi havia un cert marge d'un 10 per cent; doncs, fins i tot aquest marge ha estat superat en molts casos. I, òbviament, la qualitat de l'ensenyament se'n ressent, i les possibilitats d'atenció individualitzada a nanos que ho necessiten per diversos motius també se'n ressenten. Per tant, hem de recuperar el temps perdut, com ho hem de fer també amb les places –trenta mil– d'escola bressol compromeses.

Comprovem amb satisfacció que el Govern manté el seu compromís de promoció d'habitatge protegit. Ara, en això, també, amb paraules no n'hi ha prou. Sòl programat, programes, subvencions, pressupostos –nou mil aquest any, si no vaig escoltar malament, en quatre anys..., vol dir que els següents se n'han de fer més, perquè si no arribarem tard– i l'ampliació d'habitatges a rehabilitar. I no es deixi dir –i avui em sembla que no li ho han dit– que no ha dit res als joves del nostre país, president, perquè amb això segurament els ha dit molt del que cal dir-los. Ara toca complir, perquè, de paraules, n'han tingut de sobres al llarg de vint-i-tres anys.

Barris segurs, escoles dignes, sí; integració dels nouvinguts, sí. Ara, lleis, com la Llei de barris; recursos econòmics, com els que se'ls va parlar ahir en matèria d'aprenentatge de la nostra llengua –de la nostra llengua pròpia, potser hauria d'afegir–..., perquè també, de paraules, en aquest terreny, n'hi han hagut moltes en aquests darrers vint-i-tres anys, i no sempre ben orientades. Barris segurs, escoles dignes, sí; però també més transport públic, arreu del territori i especialment a la regió –o futura regió– metropolitana. Amb més metro, sí –acabar la línia 9, en fi, ja serà un mèrit important–; però també rodalies, Renfe, autobusos... I després d'aquesta constatació que tenen els consellers de tant en tant, però els ciutadans cada dia: que, per exemple, sigui més fàcil anar en transport públic de Ripollet a Barcelona que de Ripollet als municipis veïns de Cerdanyola i de Montcada. Determinades licitacions, determinats concursos, determinades limitacions de línies produeixen fenòmens com aquest. Això no pot ser. Les xarxes de comunicacions, efectivament, vertebrin el territori, i ho sap i ho dibuixa millor que ningú el conseller Nadal. La nova organització territorial també ha de servir per millorar això. Ha de servir els principis de simplificació, eficàcia, descentralització, eficiència –em sembla que el president encara en citava més–, i, vull dir-ho, en això estem totalment d'acord amb el conseller Carretero, totalment. Som conscients que s'ha fet un esforç important, molt important, de triplicar-ho –que es diu aviat, que deu ser el 300 per cent, no?, triplicar–, en la dotació dels fons de cooperació local, però és que era molt petit. Jo ja sé que ara al Govern se li planteja que... Per què hi havien tantes expectatives? A vegades fem el debat sobre les expectatives... Dimoni, perquè hi devien haver moltes mancances. Si no hi ha mancança, no hi ha expectativa. En cultura, però també en els ajuntaments, que han entomat, en primer lloc, les exigències i demandes ciutadanes, i és veritat que no han deixat mai de reclamar competències i recursos, però mai no han deixat de complir les seves obligacions, les que ho eren per llei o les que entomaven per exigència social i ciutadana.

Per tant, el PUOSC –i no demano perdó–, el Feder, el Fons de cooperació local... Però això no resol, almenys per ara, la qüestió del finançament local. I a vegades –i jo ho entenc–, amb el plantejament que fem d'organització territorial, normalment per curar-nos en salut diem: «I, en els temes de finançament local, no hi entrem.» Bé, no hi entrem en definir l'organització, però si al final de tot aquest procés resulta que els ajuntaments no tenen més competències, més recursos i més reconeixement institucional del que han gaudit fins ara, no sé si els ciutadans entendran l'operació política, la magnitud de la reforma que el Govern vol emprendre.

El president ahir en va parlar, però podem dir que la Carta de Barcelona arribarà el 2005? Sé que és «apretar»... I l'àrea metropolitana el 2006, ja que em provoquen? Perquè massa anys han passat amb una entretinguda i l'altra desfeta per prejudicis de tipus polític. Jo crec que massa anys perduts per ajornar més el que és possible, necessari i urgent alhora. Tampoc poden ajornar-se actuacions decidides quant al desenvolupament rural i la preservació de la qualitat ambiental. Pagesos i ramaders tenen dret a viure del seu treball, i a fer-ho en entorns dotats d'infraestructures i serveis de primer nivell. I tots plegats tenim dret a gaudir del paisatge. També l'organització territorial i el finançament local han de servir aquests objectius –i aprofito per felicitar el Govern per l'acord a què ha arribat amb els sectors de l'olivera, que, com tantes i tantes coses, hi havia promeses que no tenien els euros al darrere, i d'alguna manera el nou Govern les ha hagut d'arreglar.

President, el seu Govern i el Govern d'Espanya han fet possible l'abandó del projecte de transvasament. Jo suposo que hi ha gent que no s'ho creu. Com quan ens parlen de la gent de Lleida, que tota la vida ha sentit parlar del Segarra - Garrigues, alguns se n'han anat sense haver-lo vist, però alguns, quan el vegin, no s'ho creuran. Doncs, a l'Ebre han tingut, en aquest sentit, més sort: de l'amenaça al canvi total del panorama, no ha passat tant de temps. Hem aconseguit, a més, el seu Govern ha aconseguit destinar els fons previstos a actuacions ben diferents, adients –aquestes sí– a la nova cultura de l'aigua que el segle XXI reclama. El Govern ha protegit el litoral i el Pirineu, i està compromès a evitar processos especulatiu i malbaratadors de paisatge i territori. Però, president, quan parlem de la conca de l'Ebre, no ho fem sols en aquesta clau: pensem també en la reindustrialització de Flix i del seu entorn, parlem no només d'una nova cultura de l'aigua, sinó d'una nova esperança per a l'Ebre.

President, el nostre Grup no vol ajornar més aquesta aspiració municipal de què els parlava. Més poder local és millor servei al ciutadà; més poder local és més poder català. El Govern té a les mans demostrar ben ràpidament que no tem els ajuntaments, que els fa costat, que els fa més grans i més forts, que impulsa una lleialtat institucional que ha de ser recíproca. Jo crec que els ajuntaments de Catalunya han demostrat a bastament –no només des del seu conseller en cap Rafael de Casanova, sinó fins a l'actualitat– la seva lleialtat amb el país. El país hauria ara de demostrar la seva lleialtat amb els ajuntaments. No he mencionat tots els membres del Govern, i prou que ho sento, perquè m'agrada valorar la

feina ben feta i assenyalar preocupacions, que hi són; però, en fi, puc fer-ho tranquil, perquè el president i el conseller primer no han oblidat cap àrea de gestió. Però no voldria acabar sense parlar, ni que sigui molt breument, del procés d'enfortiment de l'autogovern. President, per dir-li: si del nostre Grup depèn, tindrem l'Estatut d'aquí a un any; si del nostre Grup depèn, tindrem Estatut aprovat per la unanimitat de la cambra. Lògicament, no d'una unanimitat a qualsevol preu –això ho veuen sobretot els que diuen: «Per fer això no cal que ens moguem»; no s'han mogut en vint-i-tres anys, per què s'haurien de moure ara? Però hem de ser conscients que la nostra nació n'ha vist de tots colors, de verdes i de madures. Catalunya ha vist un president de la Generalitat detingut a França pels nazis –o els nazis (*l'orador diu el mot en alemany*) , que diuen els alemanys– i afusellat de forma ignominiosa pel feixisme, i molt de temps ha hagut de passar perquè aquest crim hagi estat reconegut i condemnat, i restablert oficialment l'honor del president màrtir, que l'honor i la dignitat no els va perdre mai.

Però perdonin-me l'incís: els enemics de Companys no es trobaven sols Ebre enllà; prou que ho sabia ell. I perdonin-me l'altre incís: Catalunya va perdre la guerra, però seria erroni oblidar que bastants catalans van estar al costat dels que van guanyar-la. Era una guerra que no enfrontava Catalunya contra Espanya, sinó demòcrates contra feixistes, i, de demòcrates i de feixistes, n'hi havia a tot arreu, probablement desigualment repartits. I avui el president Companys i l'avi de la presidenta del nostre Grup, un minaire socialista afusellat a la Sierra d'Aracena, ens donarien la raó.

Però per què els deia això?, per què feia aquest incís? Perquè Catalunya ha comprovat al llarg de la història com la seva força està en la unitat al voltant d'objectius nacionals compartits. I perdonin-me: la resta són romanços. Sols cal recordar que l'únic element real de ruptura de la transició democràtica –que ja sé que mereix valoracions diferents entre els diferents grups de la cambra– va ser precisament la recuperació de les nostres institucions d'autogovern i el retorn de Josep Tarradellas, no com a il·lustre exiliat –que afortunadament vam poder presenciar el retorn de diversos il·lustres exiliats–, sinó com a president de la Generalitat de Catalunya. Certament, no tothom ho va viure amb el mateix entusiasme, però fins i tot els que no ho veien clar o no ho veien convenient ho han oblidat convenientment. Com s'ha oblidat la discreta negociació per establir un consell general de Catalunya a partir de les diputacions.

Però per què va ser possible aquest retorn? La tenacitat del president? Certament; sembla que, en aquest país, pocs homes tan tenaços com el vell president. Però també perquè hi van haver un milió de persones manifestant-se a Barcelona per l'Estatut. Jo no sé si avui estariem en condicions que un milió de persones es manifestessin per l'Estatut, però, saben per què? Perquè mentre vegin les forces polítiques dividides, prenent profit partidista del que hauria de ser un gran objectiu nacional, el ciutadà, amb certa raó, pensa que la cosa no va amb ell. Per tant, el problema no és enfrontar autogovern i polítiques socials. Nosaltres volem autogovern per dos motius: per raons històriques i de justícia, però per fer una

política social encara més vigorosa. I aquest és un objectiu que ha de comptar amb tots, i llàstima que no pugués comptar amb tots.

S'equivocaran, doncs, els que facin política avui, en aquesta qüestió, des del petit càlcul, perquè l'aprovació del nou Estatut és i ha de ser una gran operació nacional. Hem apreciat els esforços del Govern per comptar amb tothom en aquest esforç i l'encoratgem a seguir treballant en aquesta direcció, valorant de manera molt positiva la feina que ha realitzat el conseller Saura. I també la discreció. Perquè avui ens hauríem sentit dir, des d'aquesta tribuna, que el Govern volia interferir en un debat que correspon als partits i als grups, i aquesta hauria estat una altra excusa de mal pagador, també, per dir que les coses no anaven prou bé.

I per últim, finançament. És el tema més delicat. Ja els ho dic, hi havia qui creia que ho havia arreglat el 2001 i ves per on... Doncs, no. És delicat. Calen més diners per a Catalunya. Però no calen perquè hagin de venir, sinó perquè no se'n vagin sense sentit clar, sense transparència, sense decisió pròpia. I, president, compartim els criteris que va anunciar ahir. Potser els formulem de forma un xic diferent. Catalunya ha de decidir sobre el destí dels seus recursos, contribuint a sufragar els serveis que ha de prestar l'Estat i contribuint solidàriament al desenvolupament de les comunitats autònomes amb menor renda –no Euskadi, amb perdó–, de forma transparent, de forma acordada, amb una reducció significativa, progressiva, a terminis, del dèficit fiscal que tenim –que és gran, massa gran– en un termini raonable.

I lògicament, en aquests càlculs, les taxes, els preus, el diferencial d'inflació, els peatges, el cost de l'aigua –que no és el mateix aquí que a Múrcia– compten com a aportació catalana, si altres no les fan del mateix nivell, del mateix volum, de la mateixa intensitat o del mateix esforç fiscal. Compti amb el nostre suport. Crec que si hi ha un tema que està en bones mans en aquest Govern és aquest, i el conseller Castells en dona testimoni dia a dia. I també tindrà el nostre suport el conseller Castells perquè, amb aquest increment del finançament, doblar el pressupost de Cultura serà més fàcil, consellera Mieras.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.